

לאשף סרטי המתח, אלפרד היצ'קוק, מחווה שלא יכול שלא לקסום לחובבי הקולנוע.

ועוד מילה אחת, לפני שמגיעים לנפשי לות, זאת, כדי להזכיר את שני הסרטים המסחריים האלגנטיים של השנה, הפרש החשמלי ולהתחיל מחדש. שני ה' במאים, סידני פולאק ואלן ג. פאקולה, ידועים דווקא כבעלי שרירים גוקשים

בו דרק מיתוס בלי כיסוי

רוי שיידר דמות קולנועית מרתקת

איכות אך למעשה מוליכים שולל. בגל סרטי האימים, שניסה השנה לפעול ישרי רות על בלוטות הצופה ולהגיעיל אותו, הצטיינו הליה ה'9, הנוסע השמיני, ו' כנ' הליה. ואם ליל המסיכות מרגיז במיוחד, הרי זה משום שהבמאי ג'ון קאר- פנטר, המוכיח שליטה יסודית בכל רוני שפת הקולנוע, משתמש בכל התעלולים כדי ליצור חרדה היסטורית.

הדוגמה הבוטה ביותר בגל סרטי המיש- פחה היתה אחרון הזוגות הנשואים. סרט שבו השתלבו להפליא דיאלוג מורכב מפספוסים, סיטואציות שנגנבו כולן מסדרות טלוויזיה לנשים בהריון, פילור סופיה של רומן-משרתות, והמישחק ה' גרוע ביותר שג'ורג' סיגל ונטאלי ווד ביצע מעודם. אל כל אלה נוספה ה' "יאנטע" התורנית של הקולנוע האמריקאי - שחקנית בשם מרילין סוקול.

הכישלון המוסיקלי המפואר של השנה שייך בעצם לשנת 1978. הכוונה לעוץ, הגירסה המוסיקלית החדשה, השחורה ו' המפוארת לקסם מארץ עוז המפורסם. סידני לומט, שמרגיש הרבה יותר טוב

טלת בקרמר נגד קדמר. רוי שיידר החל בדרכו אליעל בשני תפקידים ראשיים - בחיבוק האחרון ובכל הג'אז הזה, והוכיח שהוא דמות קולנועית מרתקת. אולם השחקן ששיכנע יותר מכל, כי ביכולתו לחדור לבכי נשמת הדמות שהוא מגלם, לחשוף את חולשותיה ואת כוחה הנסתר, היה ברונו גאנץ. שחקן שווייצרי זה, המרבה להופיע בסרטים בשפה הגרמנית, הוא ללא ספק אחד מגדולי השחקנים באירופה של היום. הופעותיו אצל במאים כמו אריק רוהמר (המארק'זה א.), ורנר הרציג (נוספראטו), ריינהרד האוף (סכין בראש) הם כבר שסיידבר בכל היבשת. מישחקו בידיד אמריקאי, שבו הוא מתחיל כבן התרבות הישנה, הבטוח בערכים שבהם הוא מאמין ובמערכת שבה הוא חי, ומסיים כרוצה שאינו מסוגל לעמוד אפילו במי- נימום ההתחייבות המצפונית המתחיי- בות, הוא אחת הדוגמות המאלפות למיש- חק קולנועי מעולה.

בין השחקניות: בט מידלר, שגילמה את עצמה ברוז, חנה שגילה, שהלמה בי עוצמה כמריה בראון, רומי שניידר ש' שיכנעה בלאהוב בראש, בו דרק, שהיתה

פול מאורסקי, כאשף מחשבים מתוסכל בנבר, אשה ובנק, ברצינות אפשר לדבר על טריט ויליאמס, התגלמות ילד-הפרחים בשיער, או על פול דולי, האב ההמום מתעלולי בנו בתרגילים בהתבגרות. נראה, עם זאת, שעל כולם עלה השנה שחקן מישנה מנוסה מאוד, ג'ק וארדן. ב...וצדק לכל הוא גילם שופט יוצא-דופן, שמשתולל במסוקים אוכל ארוחת-צהריים על מעקה מרפסת. בלהיות שם הוא גילם נשיא אמרי- קאי מתוסכל ומפחד שאיבד את כוח ה' גברא. בשני התפקידים הוא גייס את כל חוש ההומור ואת כל התבונה שרכש ב' שנים הרבות שבהן הוא מופיע בהוליווד.

הווה ועתיד

בין שחקניות-המישנה נמצאו כמה הבולטות. למשל, מריאל המינגווי, האחות הצעירה של הדוגמנית המהוללת, שהיא חנינית, וכנראה גם כש' רונית הרבה יותר מאחותה הבכירה, אם מנהטן הוא קנאימדיה נכון, דוגמה אחת:

אני גולדן

ג'ק קייבורג המדהימה, החינית והחד-פעמית

בט מידלר

מריה סטריפ עתיד רוד

ניסיון לייצר אליל-מימן חדשה ואנו גולדן, שהיתה מלכת-הטבע בשיער. אולם הדמות הנשית שנטלה על עצמה את המשימה הקשה ביותר השנה, ונשאה על כתפיה סרט שלם, היא נאסטאטיה קינסקי הצעירה. רומן פולנסקי בחר בה כדי לגלם את טס ד'ארבוויל, הגיבורה האומללה של תומאס הארדי. ואם כי שחי קנית צעירה ויפהפיה זו חסרה עדיין את העומק הדרוש (ואולי אסור היה שתפגין עומק כזה, כי אז היתה חוטאת לדמות,

רומי שניידר הווה חזק

שגם היא לא הצטיינה חיצונית בתכונות אלה), היא ניחנה בנוכחות קולנועית ש' אינה מוטלת בספק.

מי שרוצה להתחכם יכול לבחור לתפקיד המישנה של השנה דמויות חריגות כמו יודה, נביא האור של הממלכה מכה שנית (המעוצב עליידי פרנק עוז, אביה של מיט פיג'), או כמו וינסנט, הרובוט העגלגל מן החור השחור. וביתר רצינית אפשר להצביע על הופעתו המשעשעת של הבמאי

כשהוא מטפל בדראמות. נטל להיט של ברודווי, ביובו עליו כ-24 מיליון דולר, ועשה את כל הדברים-הלא-יכונים בו. דיאנה רוס בתפקיד הראשי משופשפת מדי מכדי שתיראה חסרת ישע וניסיון כילדה. לומט מנסה לחדוף סמליות סוצ' יאלית בכפות מרק גדולות והסצינות ה' מוסיקליות שלו מרשימות בעיקר בממדים אבל לא בתנועה או בסגנון שהוא מעניק להן.

אופנה אחרת שהיתה מקובלת מאוד השנה היתה אופנת הכנופיות, שמטרתן העיקרית להזיק לזולת לפני שהזולת מס' פיק להזיק להן. יתכן שהמסוכן מבין כל הסרטים הללו, לפחות מבין אלה שהגיעו לישראל, היה חבורת הלוחמים של ואלתר היל, סרט שבו כל מעשה אלימות הפך למיפגן בלטי נאצל ומעורר התפעלות, ושבו בריונים מסוג מסויים צריכים להת' חבב על הקהל משום שבריונים מסוג אחר נראים דוחים יותר. כל זה מתרחש במעין חזל האמור להיות העיר ניו-יורק בליה. אלא שזו עיר רפאים והסרט כולו נראה כמו אורגיה של אלימות שצריכה לספק את גדודי הממינים של המרקין דהיסאד ושל סאבר מאוזן.

עם הוליווד הסליחה, אם כל ארבעת הסרטים הם מתוצרתה. הסיבה פשוטה מאוד: הוליווד פשוט סיפקה למסכים הרבה יותר סרטים מכל התחרותיה, ובניהם גם הטובים וגם הגרועים ביותר.

חור שחור וצדק לכל

א' שחקני השנה. כמה מן המיב' צעים שלהם היו מרשימים ביותר. פיטר סלרס הצליח לתקן בלהיות שם את הרושם שהוא מוקיזן החצר. באיפוק ראוי לשבח הגיש את אחת הדמויות המרשימות ביותר בקאריירה שלו.

דייויד בננט סיפק השנה את הנוכחות המפחידה והמפלצתית ביותר של ילד, בתוך הפח. דסטין הופמן חזר לשחק את עצמו כקורבן הסביבה בהצלחה בלתי מבו-

הרבה יותר, אלא שהפעם נטלו שניהם פסק זמן, כדי ללסוף את הקהל. זה אולי לא עשה היסטוריה, אבל זה היה נעים. אין מנוס, אם נרצה או לא, צריך להזכיר גם את אשר לנפילות - ואלה השנה נבחרו יותר כנציגות סימפוטמיות של אסקולות מסויימות, מאשר כשיאי איולות בפני עצמן. צריך אולי להזכיר פעם נוספת, אין זו חכמה גדולה להצ' ביע על סרטים כמו ההבטחה כעל סר' טים גרועים. זאת אקסיומה, כאילו אמר- נו של הדרך הקצרה ביותר בין שתי נקודות הוא הקו הישר. חשוב הרבה יותר להתרכז באותם הסרטים המתקשי' טים בנוצות של איכות וזהר, אלה נבחרו עליידי הקהל.

קרמר ואחרון הזוגות

ב' כאשר לנפילות, אלה נבחרו מתוך אותם הסרטים המתקשטים בנוצות של